

Arrest

nr. 321 541 van 13 februari 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VANDEWALLE
Koopvaardijlaan 13
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het X, die verklaart staatloos te zijn, op 3 oktober 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister van Asiel en Migratie, van 26 september 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VANDEWALLE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Ö. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 29 januari 2024 een aanvraag in van een verblijfskaart van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn minderjarige Belgische dochter I.M.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 26 september 2024 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 30 september 2024 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29.01.2024 werd ingediend door:

Naam: I.(...)

Voorna(a)m(en): R.(...)

Nationaliteit: Statenloos

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 29.01.2024 gezinshereniging aan met zijn Belgisch minderjarig kind I.(...), M.(...) ((...)) in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van voormelde wet stelt: “ § 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1: (...)

3° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn in de eerste graad, die het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over een minderjarige Belg uitoefenen, voor zover zij de minderjarige Belg op het grondgebied begeleiden of zich bij hem voegen en de daadwerkelijke zorg over hem dragen en op voorwaarde dat zij hun identiteit aantonen door middel van een geldig identiteitsdocument.”

Als identiteitsdocument maakt betrokkene een vonnis dd. 30.06.2022 van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Oost-Vlaanderen, afdeling Gent over waarin hij als staatloze wordt erkend. Dit document kan echter niet als een geldig identiteitsdocument beschouwd worden zoals bedoeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Dit vonnis laat immers niet toe om de fysieke band ervan met betrokkene vast te stellen. (RvS RvS 14.212 van 08.02.2021 met verwijzing naar RvV 245.370 van 02.12.2020). Er kan evenmin uit het vonnis blijken aan de hand van welke elementen de rechter de identiteit van de betrokken partijen heeft bepaald.

Betrokkene toont bij gebrek aan geldig identiteitsdocument aldus niet aan te voldoen aan de voorwaarden zoals gesteld door artikel 40ter van de Verblijfswet. Het verblijfsrecht van meer dan drie maanden als familielid van een Belgische onderdaan wordt hem geweigerd.

Gelet op de complexiteit geven wij graag nog even mee wat er betrokkene te doen staat zodat hij zijn administratieve situatie in orde zou kunnen brengen:

Het volgende staat op de website van het CGVS te lezen:

“Een staatloze die een verblijfsrecht in België wil verkrijgen, moet een toelating tot verblijf wegens staatloosheid indienen.”

(<https://www.cgvs.be/nl/staatlozen#:~:text=Een%20staatloze%20is%20een%20persoon,de%20nationaliteit%20va n%20dat%20land>). De te volgen procedure staat vermeld op deze website en wordt eveneens beschreven in artikel 57/38 e.v. van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Wanneer aan betrokkene het lang verblijf toegestaan werd op basis van de voormelde procedure, zal hij zich moeten wenden tot de ambtenaar van de burgerlijke stand met een vonnis waarin de bevoegde rechtbank van eerste aanleg verklaart dat hij zijn identiteit heeft bewezen. De Dienst paspoorten van FOD Buza liet immers weten dat er in dergelijke gevallen pas een reispaspoort kan worden afgeleverd van zodra iemand (onbeperkt) verblijfsrecht heeft.

De ambtenaar van de burgerlijke stand gaat desgevallend na of het vonnis duidelijk genoeg is om de gegevens in het nationale register te wijzigen (dit lijkt in casu reeds gebeurd te zijn?) en vervolgens, gelet op de erkenning staatloosheid en verblijfsrecht, een identiteitsdocument af te geven.

Dit identiteitsdocument kan dan voorgelegd worden bij een nieuwe verblijfsaanvraag op basis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

(...)

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 10, eerste lid, van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), van artikel 42, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit). Verzoeker stelt ook dat het arrest van het Hof van Justitie van 27 juni 2018 in de zaak Diallo werd miskend. Verzoeker betoogt in zijn eerste middel het volgende:

“4.1.2.

Artikel 42 § 1 Verblijfsbesluit dat de termijn om te beslissen over de aanvraag tot gezinshereniging bepaalt evenals de daaraan gekoppelde sanctie, dient richtlijnconform geïnterpreteerd te worden.

Art. 10 lid 1 van de Burgerschapsrichtlijn bepaalt dat “een document” moet worden afgegeven binnen de 6 maanden na aanvraag tot gezinshereniging. Het artikel maakt geen onderscheid tussen Unieburgers en familieleden derdelandsonderdanen van Unieburgers. Evenwel voorziet vermeld artikel geen sanctie bij het niet respecteren van de termijn.

Het Hof van Justitie heeft uitdrukkelijk geoordeeld dat binnen de termijn van 6 maanden na de indiening van de aanvraag tot gezinshereniging conform art. 10 van de Burgerschapsrichtlijn de beslissing moet genomen worden én dat binnen diezelfde termijn de vreemdeling in kennis moet worden gesteld van de beslissing (HvJ 27 juni 2018 Diallo/België).

Art. 42 § 1 Vw, dat een omzetting van de Burgerschapsrichtlijn inhoudt, bepaalt uitdrukkelijk de sanctie bij overschrijding van de termijn, gelet dat de termijn op straffe van verval is voorgeschreven.

Het artikel voorziet een vervaltermijn om te beslissen over de aanvraag van 6 maanden vanaf de aanvraag zodat er wanneer verweerder deze termijn heeft laten voorbijgaan een onverwijd recht is op verblijf.

Art. 52 van het Verblijfsbesluit voorziet dat er 6 maand na de aanvraag tot gezinshereniging een bijlage 9 (F-kaart) dient te worden afgegeven.

Uit het voorgaande dient besloten te worden dat de verzoeker m.a.w. een verblijfsrecht verkregen door de laattijdige kennisgeving in hoofde verweerder, en dit gelet op de interpretatie van het art. 10 van de Burgerschapsrichtlijn door het Hof van Justitie evenals de door de Vreemdelingenwet voorgeschreven vervaltermijn.

Immers, in casu werd de aanvraag op 29-01-2024 ingediend. De beslissing is dus buiten termijn genomen en ter kennis gebracht hetgeen tot gevolg heeft dat de verzoeker het verblijfsrecht wel degelijk heeft verkregen.

Door de laattijdige kennisgeving van de beslissing wordt het art. 42 § 1 Vw geschonden en miskent de verweerder het arrest dd. 27 juni 2018 van het HVJ.

De Rechtbank van Eerste aanleg te Dendermonde bevestigde in het vonnis dd. 29.01.2019 (AR 19/25/A) dat een derdelandsfamilielid van een Unieburger een F-kaart dient te krijgen nadat er binnen de 6 maanden na zijn aanvraag geen beslissing werd genomen. De rechtbank legde een dwangsom op per dag dat de gemeente weigerde een F-kaart af te geven. Immers, de Belgische overheid kan zich niet beroepen op haar eigen fout.

De beslissing van verweerder onwettig.”

3.2. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 42, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

Artikel 42, §1, van de vreemdelingenwet bepaalt dus dat een beslissing tot erkenning van het verblijf dient te worden genomen binnen de termijn van zes maanden en dat de Koning de voorwaarden voor de erkenning en de duur van het verblijfsrecht vastlegt.

Verzoeker acht artikel 52 van het vreemdelingenbesluit eveneens geschonden. Artikel 52, §4, tweede lid, van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.”

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) treedt verzoeker bij waar hij stelt dat de bestreden beslissing niet werd genomen binnen de aangegeven termijn van zes maanden. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker zijn aanvraag indiende op 29 januari 2024 en dat de bestreden beslissing slechts werd genomen op 26 september 2024.

In artikel 42, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet zelf wordt, in weerwil van verzoekers beweringen, nergens uitdrukkelijk een sanctie bepaald. Er kan uit dit wetsartikel niet worden afgeleid dat de overschrijding van de erin vermelde termijn van zes maanden aanleiding zou dienen te geven tot de verplichte toekenning van enige verblijfstitel aan een vreemdeling. Een recht op verblijf kan bovendien slechts worden erkend indien effectief werd vastgesteld dat men aan de grondvoorwaarden voldoet, hetgeen *in casu* niet het geval lijkt te zijn. In wat volgt wordt immers duidelijk dat verzoeker niet aantoont dat de grondvoorwaarden voor de erkenning van het verblijfsrecht wel vervuld zouden zijn aangezien hij er niet in slaagt een ander licht te werpen op de pertinente motieven die de thans bestreden beslissing schragen in verband met het ontbreken van een geldig identiteitsdocument.

Verzoekers interpretatie is ook niet in overeenstemming te brengen met de andere wetsbepalingen waaruit blijkt dat een recht op verblijf slechts kan worden erkend indien werd vastgesteld dat aan de hiertoe gestelde grondvoorwaarden is voldaan en er geen beletselen zijn om dit verblijfsrecht te erkennen. Uit niets blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris artikel 42, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet zou hebben miskend.

Artikel 52, § 4, tweede lid, van het vreemdelingenbesluit schrijft wel voor dat, indien geen enkele beslissing werd genomen binnen de in artikel 42 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn, de aanvraag tot afgifte van de verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie moet worden beschouwd als ingewilligd. In de vreemdelingenwet kan evenwel nergens worden gelezen dat de wetgever de Koning uitdrukkelijk heeft gemachtigd om regels te voorzien die inhouden dat in bepaalde gevallen een recht op verblijf kan worden erkend indien niet aan de voorwaarden hiertoe is voldaan of indien er hiertoe beletselen bestaan. In een koninklijk besluit kan dan ook niet worden bepaald dat een recht op verblijf, na het verstrijken van een termijn, steeds automatisch dient te worden erkend terwijl de wetgever heeft vastgelegd dat dit recht slechts kan worden erkend indien aan strikte voorwaarden is voldaan en indien er geen wettelijke beletselen inzake de erkenning van enig verblijfsrecht zijn.

3.4. De Raad dient conform artikel 159 van de Grondwet slechts de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen toe te passen in zoverre deze met de wetten overeenstemmen. Uit hetgeen voorafgaat vloeit bijgevolg voort dat de Raad geen toepassing kan maken van artikel 52, §4, tweede lid, van het vreemdelingenbesluit. Een reglementaire bepaling waarvan de onwettigheid wordt vastgesteld, moet door de Raad immers buiten toepassing worden gelaten (cf. RvS 24 juni 1997, nr. 66.900; RvS 20 december 2017, nr. 240.240). Verzoeker kan bijgevolg niet dienstig verwijzen naar artikel 52, §4, tweede lid, van het vreemdelingenbesluit.

Gelet op het voorgaande kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij stelt dat hij een verblijfsrecht had moeten verkrijgen omdat de termijn van zes maanden voor het nemen van een beslissing werd overschreden. Er werd geen schending aangetoond van artikel 42, §1, van de vreemdelingenwet, noch van artikel 52 van het vreemdelingenbesluit.

3.5. Waar verzoeker in zijn eerste middel verwijst naar artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG en naar het arrest Diallo van het Hof van Justitie, stipt de Raad aan dat verzoeker niet aantoont dat zijn dochter gebruik zou hebben gemaakt van haar recht op vrij verkeer, zodat het *in casu* om een louter internrechtelijke situatie gaat zonder communautaire aspecten, waardoor de richtlijn 2004/38/EG en de rechtspraak van het Hof van Justitie betreffende de richtlijn 2004/38/EG niet zonder meer toepasselijk zijn. Bovendien heeft het Hof van Justitie in zijn arrest duidelijk gesteld dat de Belgische regeling van ambtshalve afgifte van verblijfkaarten na zes maanden zonder controle van de grondvoorwaarden in strijd is met artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG (HvJ, 27 juni 2018, nr. C-247/16, Ibrahima Diallo t. Belgische Staat, §56).

3.6. Er werd geen schending aangetoond van artikel artikel 10, eerste lid, van de richtlijn 2004/38/EG, noch van artikel 42, §1 van de vreemdelingenwet en/of van artikel 52 van het vreemdelingenbesluit. Verzoekster maakt ook niet aannemelijk dat *“het arrest HvJ 27 juni 2018 Diallo/België”* zou zijn miskend.

Het eerste middel is ongegrond.

3.7. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 40bis, 40ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het evenredigheids-, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn tweede middel het volgende:

“4.2.2.

De materiële motiveringsplicht waarborgt dat de redenen waarop de beslissing werd gestoeld, zowel in feite als in rechte aanvaardbaar zijn. Daarnaast houdt de formele motiveringsplicht in dat alle motieven werden opgenomen in de beslissing.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. M.a.w., bij het nemen van een beslissing moet de verweerder zich steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel waarborgt dat verweerder in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt. Daarnaast houdt het redelijkheidsbeginsel in dat de opgegeven motieven kan verantwoorden om tot een bepaalde beslissing te zijn gekomen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

4.2.3.

Als ouder van een minderjarig Belgisch kind moet de identiteit bewezen worden met een 'geldig' identiteitsdocument. (artikel 40 ter juncto artikel 40 bis vreemdelingenwet).

En dit door middel van één van volgende documenten :

o een geldig paspoort (al dan niet afgeleverd door het herkomstland) ;

o een geldige nationale identiteitskaart ;

o een ander geldig identiteitsbewijs

Verzoeker heeft het in kracht van gewijsde getreden vonnis voorgelegd waarbij zij staatloos werd verklaard ter staving van haar identiteit / bewijs van onmogelijkheid een identiteitsdocument te bekomen aangezien de staatloos is (en dus van geen enkele staat de identiteit heeft of kan bekomen).

De voorwaarde van geldig identiteitsdocument van de ouder van een Belgisch minderjarig kind werd ingevoerd door de wet diverse bepalingen van 4 mei 2016 doch op z'n minst betwistbaar.

Wanneer onderlinge afhankelijkheid tussen het Belgisch kind en zijn derdelandsouder bewezen is, wat in casu het geval is gezien de leeftijd van de Belgische kinderen en het feit dat zij sedert geboorte samenleven met verzoeker, hun moeder - heeft de ouder immers een verblijfsrecht op grond van artikel 20 VWEU.

De bepalingen in de VWEU primeren immers op de Belgische vreemdelingenwet cfr. vaste rechtspraak van het Hof van Justitie (o.a. Ruiz Zambrano).

In deze rechtspraak wordt nergens de bijkomende voorwaarde gesteld dat de ouder van de minderjarige Unieburger een geldig identiteitsbewijs zou moeten hebben. Integendeel, inmiddels blijkt uit rechtspraak van het HvJ dat een lidstaat artikel 20 VWEU schendt door een aanvraag gezinshereniging met een eigen onderdaan te weigeren omdat niet voldaan is aan een nationale voorwaarde voor gezinshereniging (bv. het hebben van een geldig identiteitsdocument), zonder te onderzoeken of er tussen het derdelandsfamilielid en de Unieburger een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat bij weigering van een afgeleid verblijfsrecht aan het derdelands familielid, de Unieburger gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten.

Bovendien stelde het HvJ dat, wanneer een minderjarig EU-kind duurzaam samenwoont met zijn beide ouders en één van die ouders een derdelander is, er een (weerlegbaar) vermoeden van afhankelijkheid bestaat tussen de derdelandsouder en het EU-kind.

In dat geval heeft de ouder dus een verblijfsrecht op basis van artikel 20 VWEU, zelfs wanneer hij / zij geen geldig identiteitsdocument heeft.

Ook het Grondwettelijk Hof merkt al op dat de Belgische wet, overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie, rekening hield met de bijzondere band van afhankelijkheid die bestaat tussen jonge kinderen en hun ouders door in de oude versie van artikel 40ter Verblijfswet (vóór de wetwijziging van 4 mei 2016) de gezinshereniging van minderjarige Belgen met hun ouders toe te laten zonder hen aan bijkomende voorwaarden te onderwerpen.

Zodus; het vereisen van een geldig identiteitsdocument is niet conform de rechtspraak van het HvJ en Grondwettelijk hof.

Verzoeker heeft een vonnis voorgelegd waaruit blijkt dat zij staatloos is en bijgevolg geen identiteitsdocument heeft of kan bekomen.

De DVZ documenten eisen alwaar de rechter reeds heeft beslist dat dat het in geval van verzoeker onmogelijk is om deze te bekomen.

Tot slot;

Alwaar verweerster nog verwijst naar de nieuwe procedure toelating verblijf voor een staatloze cfr Art. 57/38 Vw. dient te worden benadrukt dat deze 'nieuwe procedure' niet van toepassing is op verzoeker wie reeds staatloos werd bevonden door een in kracht van gewijsde getreden rechtelijke beslissing. In de wet wordt ook geen exclusiviteit voorzien voor een dergelijke procedure. Als een staatloze gezinshereniging kan aanvragen en aan de voorwaarden voldoet, dan moet hij ook op grond van gezinshereniging verblijfsrecht kunnen bekomen."

Als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een uitspraak van het Gentse Hof van Beroep waarbij de Belgische nationaliteit van de minderjarige kinderen M. I. en S. I. wordt bevestigd (Verzoekschrift, bijlage 3).

3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel (of van het evenredigheidsbeginsel dat er een bijzondere toepassing van is) als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel (en van het evenredigheidsbeginsel) kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

3.9. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

3.10. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, § 2, van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven kent die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in zijn middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.11. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.12. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.13. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 40ter van de vreemdelingenwet, meer bepaald artikel 40ter, §2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet, als zijn juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidde als volgt op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen:

"§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht op vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldaan aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

(...)

3° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn in de eerste graad, die het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over een minderjarige Belg uitoefenen, voor zover zij de minderjarige Belg op het grondgebied begeleiden of zich bij hem voegen en de daadwerkelijke zorg over hem dragen en op voorwaarde dat zij hun identiteit aantonen door middel van een geldig identiteitsdocument."

3.14. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter gelegenheid van zijn aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) van 29 januari 2024 een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Oost-Vlaanderen van 30 juni 2022 neerlegde, waarbij hij wordt erkend als staatloze en de geboorteakte van zijn minderjarige Belgische dochter. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de uitspraak van het Gentse Hof van Beroep waarbij de Belgische nationaliteit van de minderjarige kinderen M. I. en S. I. wordt bevestigd, maar deze staat thans niet ter discussie.

3.15. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat betrokkene *“bij gebrek aan een geldig identiteitsdocument”* niet aantoon *“te voldoen aan de voorwaarden zoals gesteld door artikel 40ter van de Verblijfwet”*. Het neerleggen van een geldig identiteitsdocument wordt nochtans vereist door het hierboven weergegeven artikel 40ter, §2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat de volgende overwegingen betreffende de door verzoeker neergelegde documenten:

“Als identiteitsdocument maakt betrokkene een vonnis dd. 30.06.2022 van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Oost-Vlaanderen, afdeling Gent over waarin hij als staatloze wordt erkend. Dit document kan echter niet als een geldig identiteitsdocument beschouwd worden zoals bedoeld in artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Dit vonnis laat immers niet toe om de fysieke band ervan met betrokkene vast te stellen. (RvS RvS 14.212 van 08.02.2021 met verwijzing naar RvV 245.370 van 02.12.2020). Er kan evenmin uit het vonnis blijken aan de had van welke elementen de rechter de identiteit van de betrokken partijen heeft bepaald.”

3.16. Verzoeker brengt in herinnering dat artikel 40ter, §2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet een gevolg is van de Ruiz-Zambrano-rechtspraak van het Hof van Justitie inzake artikel 20 van het VWEU. Verzoeker stelt op basis van deze rechtspraak dat het vereisen van identiteitsdocumenten niet conform is aan de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Grondwettelijk Hof.

3.17. Ter terechtzitting legt de aanwezige raadvrouw van verzoeker een afschrift neer van het arrest van het Grondwettelijk Hof van 21 november 2024 (GwH 21 november 2024, nr. 131/2024).

In dit arrest wordt gesteld dat op basis van het toen geldende artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet (thans artikel 40ter, §2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet) alternatieve bewijsmogelijkheden moeten worden toegestaan aan ouders van een minderjarige statische Belg om hun identiteit te bewijzen. De vereiste voor ouders van een Belgisch minderjarig kind om een geldig identiteitsdocument voor te leggen kan dus niet onverkort gelden zonder enige tempering. Verzoeker kan dus gevolgd worden waar hij aanhaalt dat het niet conform de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof is dat hij zijn identiteit in het kader van zijn aanvraag enkel kon bewijzen door middel van een ‘geldig’ identiteitsdocument. Dit neemt echter niet weg dat in het arrest van het Grondwettelijk Hof nergens kan worden gelezen dat een deugdelijk bewijs van de identiteit van de aanvrager niet langer vereist zou zijn. Het Grondwettelijk Hof stelt enkel dat de betrokkene moet worden toegelaten zijn identiteit met andere, alternatieve, middelen aan te tonen. Verzoeker kan evenwel niet overtuigen dat hij in het kader van zijn gezinsherenigingsaanvraag een stuk heeft neergelegd dat een (alternatief) bewijs zou vormen van zijn ‘identiteit’.

3.18. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter gelegenheid van zijn aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) van 29 januari 2024 als bewijs van identiteit het vonnis neerlegde van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen (afdeling Gent) van 30 juni 2022 waarbij verzoeker als staatloze werd erkend. Ter terechtzitting betoogt de aanwezige raadvrouw van verzoeker dat dit vonnis als een bewijs van identiteit dient te worden beschouwd.

Verzoeker kan op dit punt niet worden bijgetreden. Het vonnis inzake de erkenning als staatloze kan onmogelijk als een (geldig) identiteitsdocument, of een alternatief bewijs van identiteit worden gekwalificeerd. In zijn middel beweert verzoeker nochtans dat de rechter in dit vonnis zou hebben beslist dat het voor hem onmogelijk is om identiteitsdocumenten te bekomen. Uit een grondige lectuur van dit vonnis blijkt evenwel dat hieruit enkel kan worden opgemaakt dat de Servische en de Kosovaarse vertegenwoordiging verzoeker niet als een onderdaan beschouwen, en dat verzoeker evenmin Belg is, waardoor de rechter verzoeker als staatloze erkent in de zin van artikel 1.1 van het Verdrag van New York van 28 september 1954. In dit vonnis wordt met geen woord gerept over identiteitsdocumenten of over de onmogelijkheid om deze te bekomen.

Met zijn kritiek slaagt verzoeker er dus niet in afbreuk te doen aan de pertinente vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat *“dit vonnis immers niet toe(laat) om de fysieke band ervan met betrokkene vast te stellen”*. Uit deze overweging blijkt dat het door verzoeker voorgelegde document geen identiteitsdocument uitmaakt in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Het vonnis inzake staatloosheid laat geenszins toe om verzoekers identiteit met zekerheid vast te stellen aangezien de fysieke

band van het vonnis met verzoeker niet kan worden vastgesteld. Een identiteitsdocument kan worden omschreven als een document dat één enkele burgerlijke identiteit van een persoon bevestigt en deze definieert in functie van de uitvaardigende staat. Het document bevat de persoonsgegevens van de betrokkene (uiteraard minstens de naam en enkele andere gegevens zoals geboortedatum en -plaats, geslacht, adres en nationaliteit, eventueel aangevuld met de namen van de ouders, leeftijd, beroep, en andere biografische informatie en daarnaast een foto, eventueel aangevuld met andere biometrische informatie zoals vingerafdrukken of irismetingen). Een identiteitsdocument maakt het mogelijk een fysiek individu te koppelen aan bepaalde persoonsgegevens. Verzoeker toont niet aan dat het mogelijk is om de persoonsgegevens uit het vonnis aan zijn persoon te koppelen. Bijgevolg werd rechtsgeldig geconcludeerd dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarde dat hij zijn identiteit moet aantonen *“door middel van een (geldig) identiteitsdocument”* om in aanmerking te komen voor gezinshereniging.

3.19. De Raad wijst er bovendien op dat de gemachtigde van de staatssecretaris, gelet op de complexiteit van verzoekers situatie, in de bestreden beslissing uiteenzet op welke manier verzoeker zijn administratieve situatie in orde zou kunnen brengen. Hierbij verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris naar de website van het CGVS en de procedure uit de artikelen 57/38 en volgende van de vreemdelingenwet en stelt hij dat verzoeker, indien hij in het bezit is geraakt van een identiteitsdocument, *“(d)it identiteitsdocument dan (kan) voorgelegd worden bij een nieuwe verblijfsaanvraag op basis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet”*. Verzoekers kritiek, dat de omschreven procedure in de bestreden beslissing geen toepassing zou vinden in zijn geval omdat hij reeds over een vonnis beschikt met kracht van gewijsde, mist juridische grondslag.

3.20. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 40bis en/of 40ter van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat werd uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of juridische grondslagen of dat bepaalde elementen niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht, noch dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen. Er blijkt geen schending van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en/of het evenredigheidsbeginsel, noch van de motiveringsplicht. Er blijkt ook niet dat de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak Diallo zou zijn miskend.

Het tweede middel is ongegrond.

3.21. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 20 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het belang van het kind zoals vervat in artikel 22bis van de Grondwet, artikel 24 van het Handvest en artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 40ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsverplichting en van het zorgvuldigheids-, het evenredigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker formuleert zijn derde middel als volgt:

“4.3.2.

Paragraaf 2 van art. 40ter §3 Vw bepaalt:

§ 3. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt om een beslissing tot weigering van verblijf te nemen in hoofde van een familielid bedoeld in § 2, eerste lid, 3°, die niet aantoont dat hij de daadwerkelijke zorg draagt voor de minderjarige Belg die hij begeleidt, houdt deze rekening met de aard en de hechtheid van de familiebanden en de afhankelijkheidsverhouding die er bestaat tussen het familielid en de minderjarige Belg alsook met de gevolgen die een eventuele beslissing tot weigering van verblijf met zich zouden meebrengen voor het recht van vrij verkeer en verblijf in hoofde van de minderjarige Belg.

Bij de beoordeling of er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding zoals bedoeld in het eerste lid, worden alle voorgelegde stukken en relevante omstandigheden mee in rekening gebracht.

Uw Zetel stelt dat het evenredigheidsbeginsel en de motiveringsplicht is geschonden wanneer verweerder nalaat een billijke afweging te maken tussen de betrokken rechtmatige belangen in het bijzonder de grondrechten zoals art. 8 EVRM (zie o.a. RVV 18.03.2016, 30.04.2010).

Indien verweerder van oordeel is dat er fraude of dergelijke werd gepleegd - wat in casu geenszins het geval is - dan nog dient er een fair balance test te worden gemaakt tussen de concurrerende belangen van de betrokkenen waaronder het gezinsleven van betrokkenen en het algemeen belang. Wordt dit niet of niet op een adequate wijze gedaan dan wordt artikel 8 EVRM geschonden (RVV 13.01.2016, 22.05.2017).

Hieronder zal worden aangetoond dat er geen adequate afweging werd gemaakt door verweerder in casu en dat verschillende grond- en Unierechten werden geschonden.

4.3.3.

Als Belgisch minderjarig kind heeft S.(...) het recht om met haar vader te herenigen. De voorwaarden zijn voldaan (zij vormen een gezinscel, de identiteit van de verzoeker is bewezen adhv het staatloosheidsvonniss dan wel de onmogelijkheid om een identiteitsdocument te bekomen enz).

De weigering houdt derhalve een schending in van artikel 40ter Vw.

Art 8 EVRM en art 7 van het Handvest waarborgen het recht op gezins- en familieleven. Het EVRM en het Handvest primeren als hogere rechtsnorm boven de Vreemdelingenwet zodat verweerder niet kan voorhouden dat het gezinsleven van ondergeschikt belang is. De relatie tussen een ouder en zijn minderjarig kind houdt een vermoeden van gezinsleven in (EHRM 12.07.2001, L & T / Finland). In casu heeft verzoeker weldegelijk een te beschermen gezinsleven met haar Belgische dochter, zij woont ermee samen en neemt alle zorg op zich.

Er is dus weldegelijk een gezinsleven in België dat tevens onmogelijk elders kan worden uitgeoefend gezien de staatloosheid van verzoeker.

De kinderen kregen de Belgische nationaliteit om staatloosheid te voorkomen, op grond van artikel 10 WBN. De bestreden beslissing kan er toe leiden dat het Belgisch minderjarig kind niet langer in de Europese Unie kan blijven – in geval verzoeker geen verblijfsrecht krijgt.

Dat dit een flagrante schending betekent van de Europese Unieburgerschap van het Belgisch minderjarige kind.

Artikel 20 VWEU bepaalt immers:

“Artikel 20 (oud artikel 17 VEG)

1. Er wordt een burgerschap van de Unie ingesteld. Burger van de Unie is een ieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit. Het burgerschap van de Unie komt naast het nationale burgerschap doch komt niet in de plaats daarvan.

2. De burgers van de Unie genieten de rechten en hebben de plichten die bij de Verdragen zijn bepaald. Zij hebben, onder andere,

a) het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven;

b) het actief en passief kiesrecht bij de verkiezingen voor het Europees Parlement en bij de gemeenteraadsverkiezingen in de lidstaat waar zij verblijf houden, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die staat;

c) het recht op bescherming van de diplomatieke en consulaire instanties van iedere andere lidstaat op het grondgebied van derde landen waar de lidstaat waarvan zij onderdaan zijn, niet vertegenwoordigd is, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die lidstaat;

d) het recht om verzoekschriften tot het Europees Parlement te richten, zich tot de Europese ombudsman te wenden, alsook zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen en de adviesorganen van de Unie te richten en in die taal antwoord te krijgen.

Deze rechten worden uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke bij de Verdragen en de maatregelen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.”

Het Hof van Justitie heeft meermaals geoordeeld dat, ook in het kader van pure interne situaties het Europese Unieburgerschapsrecht geschonden wordt als een interne beslissing van een lidstaat er toe noopt dat een Unieburger gedwongen zou worden de EU te verlaten.

Dat de Belgische kinderen zijn minderjarig en kunnen hier niet zonder hun vader en moeder leven.

Als de verzoeker geen verblijfsrecht in België zou krijgen dan dient een Belgische onderdaan de EU de facto te verlaten.

Zie hieromtrent o.a.:

CJEU, 8 Maart 2011, C-34/09, Gerardo Ruiz Zambrano v Office National de l'Emploi (ONEM), “Ruiz Zambrano”.

CJEU, 8 mei 2013, C-87/12, Kreshnik Ymeraga and others v Ministre du Travail, de l'Emploi et de l'Immigration, “Ymeraga and Others”, para 34 – 37.

De bestreden beslissing houdt een schending van rechten dat het Unieburgerschap in.

4.3.4.

Daarmee gepaard gaande werd tevens het belang van het kind werd miskent, zoals vervat in onder meer art. 22bis grondwet, Art 24 Handvest EU grondrechten evenals het kinderrechtenverdrag.

Het artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat rechtstreekse werking heeft, bepaalt als volgt :

“Rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”

Het recht op privéleven en de onafwendbare schending van deze rechten dienen afgetoetst te worden ten opzichte van het doel dat verweerder wenst te bereiken.

Zoals het Handvest betreffende de Grondrechten duidelijk stelt, kan een scheiding tussen ouder en kind enkel gerechtvaardigd worden indien dit in het belang is van een kind, hetgeen in casu allerminst het geval is.

De belangen van het kind dienen in overweging genomen te worden in elke fase van de procedure en bij elke beslissing. Met andere woorden, de belangen van het kind moeten de eerste overweging zijn bij een administratieve handeling.

Het artikel 22bis van de Grondwet bepaalt:

“Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit. Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen.

Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen.

Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind.”

Het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind vermeldt in artikel 3 het volgende:

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instantie, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

De kinderen zijn autonome drager van mensenrechten en derhalve zelfstandige rechtssubjecten.

Dat zij schendingen van het artikel 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie, alsmede het artikel 22bis van de Grondwet en het Kinderrechtenverdrag kunnen invoeren.

Volgens de General Comment nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité bij het Internationaal Kinderrechtenverdrag (UN Committee on the Rights of the Child (CRC), General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1), 29 May 2013, CRC /C/GC/14 dient er een best interest assessment te gebeuren in het kader van elke beslissing met betrekking tot een kind.

Elementen die in overweging genomen dienen te worden in het kader van het hoger belang zijn de volgende : mening van het kind, identiteit van het kind, behoud van de familiale banden, zorg, bescherming en ontwikkeling van het kind, kwetsbaarheid, recht op gezondheid, recht op onderwijs.

Bij het beoordelen van het recht op gezinsleven moet het belang van het kind doorwegen. Er zijn meerdere arresten voorhanden die het niet toelaten van een derdelander-ouder op het grondgebied van de lidstaat waar het kind verblijft een schending van art. 8 EVRM of art. 7 van het EU Handvest teweeg brengt omdat het aldaar niet kunnen verblijven van de ouder niet in het belang van het kind

kan zijn: EHRM, 31.01.2006 Rodriques da Silva/Nederland, EHRM 03.10.2014 Jeunesse/Nederland, EHRM 28.07.2011 Nunez/Norway

Het belang van het kind weegt dan ook steeds meer door in migratiezaken onder het Unierecht. De beoordelingsvrijheid van staten wordt meer en meer beperkt in dergelijke zaken (1 P., VAN ELSUWEGE, and D., KOCHNOV, “On the limits of judicial intervention: EU citizenship and family reunification rights”, European Journal of Migration and law 2011, vol. 13, 463).

Het kan dan ook onmogelijk in het belang zijn van het Belgische kind dat haar moeder niet met haar kan herenigen. Zij draagt de volledige zorg over het kind.

Verweerster kan geenszins voorhouden dat zij in casu een adequate en evenredige afweging heeft gemaakt m.b.t. het belang van de kinderen. Minstens zijn de motieven niet afdoende weergegeven zodat de motiveringsplicht werd geschonden.”

3.22. Vooreerst kan met betrekking tot het betoog van verzoeker in zijn derde middel verwezen worden naar wat hierboven in het tweede middel werd gesteld (zie punt 3.8 tot punt 3.14).

3.23. Verzoeker voert aan dat artikel 20 van het VWEU werd geschonden, maar hij maakt niet concreet aannemelijk dat de bestreden beslissing tot gevolg zou hebben dat zijn minderjarige dochter feitelijk gedwongen zou worden het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten en haar aldus het effectieve genot van de belangrijkste aan het burgerschap van de Unie ontleende rechten wordt ontzegd (HvJ 8 mei 2018, K.A. e.a., nr. C-82/16, §62). De Raad benadrukt dat de rechtspraak, in weerwil van verzoekers beweringen, niet verbiedt dat het afgeleid verblijfsrecht aan bepaalde voorwaarden wordt verbonden. Bovendien stipt de Raad aan dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel omvat, zodat noch verzoeker, noch zijn partner, die eveneens een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, het grondgebied dienen te verlaten. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing tot gevolg zou hebben dat het nuttig effect van het Burgerschap van de Unie van zijn dochter zou worden ontnomen. Het staat verzoeker immers vrij een nieuwe aanvraag in te dienen wanneer hij over een geldig identiteitsdocument beschikt.

3.24. Het door verzoeker in zijn derde middel geschonden geachte artikel 7 van het Handvest bevat rechten die overeenstemmen met deze die worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, zodat aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8 van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (HvJ 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci). Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*"

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Uit artikel 8 van het EVRM volgt dat een kind, dat geboren is uit een huwelijk of binnen een samenwonend koppel, *ipso iure* deel uitmaakt van het gezin en dat er een gezinsleven bestaat tussen kinderen en hun ouders (EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, §30). Vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf bestaat er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een band die gelijkstaat met "*gezinsleven*". Het bestaan van een gezinsleven tussen verzoeker en zijn Belgische minderjarige kinderen kan *in casu* dan ook niet betwist worden.

Hierbij dient te worden benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die het privé- en gezinsleven (negatief) beïnvloeden, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard (EHRM 12 juni 2014, Fernandez Martinez v. Spanje, §147). Indien minderjarige kinderen betrokken zijn, zoals *in casu*, dan moet het hoger belang van deze kinderen in acht worden genomen. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name (i) het behouden van eenheid van het gezin en (ii) het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136). Gezinsbanden kunnen niet zonder meer worden verbroken (EHRM 19 september 2000, Gnahoré v. Frankrijk, §59). In een gezinsherenigingssituatie hecht het EHRM onder andere een groot belang aan de leeftijd van de kinderen en de graad van afhankelijkheid van hun ouders (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 118).

3.25. Het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoeker en zijn Belgische minderjarige kinderen kan bezwaarlijk worden betwist.

3.26. Verzoeker kan niet als een gevestigde vreemdeling worden beschouwd, waardoor zijn situatie als een eerste toelating dient te worden beoordeeld en er geen toetsing vereist is aan de criteria uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM. In elk geval is het van belang dat de onderscheiden belangen van het individu en de samenleving op deugdelijke wijze tegen elkaar worden afgewogen (zie EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen, nr. 47017/09, §78 en de daarin aangehaalde rechtspraak).

De bestreden beslissing omvat geen verwijderingsmaatregel, hetgeen reeds een indicatie vormt van het feit dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk rekening heeft gehouden met het bestaande gezinsleven. De eenheid van het gezin komt dus niet automatisch in het gedrang. Verzoeker toont ook niet aan dat het 'hoger belang' van zijn Belgische minderjarige dochter door de bestreden beslissing zou worden geschaad. De bestreden beslissing houdt enkel in dat verzoeker zijn verblijfsrecht slechts erkend kan zien indien hij over een bewijs van identiteit beschikt, maar betekent niet dat hij zijn gezinsleven op het Belgische grondgebied niet zou kunnen verderzetten.

3.27. In zoverre verzoeker ten slotte aanvoert dat de bestreden beslissing het belang van het kind miskent en hierbij een schending aanvoert van artikel 22bis van de Grondwet, artikel 3 van het IVRK en artikel 24 van

het Handvest, brengt de Raad in herinnering dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel omvat. Verzoeker toont met zijn betoog dan ook niet aan dat de bestreden beslissing het hoger belang van zijn minderjarige dochter zou miskennen, aangezien niets hem tegenhoudt om zijn vaderrol ten aanzien van zijn minderjarig Belgisch kind verder te zetten. De bestreden beslissing houdt geen scheiding in van ouder en kind en belet niet dat verzoeker een nieuwe procedure opstart van zodra hij over het vereiste identiteitsdocument beschikt.

3.28. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van de artikelen 7 en 24 van het Handvest, van artikel 3 van het IVRK, van artikel 22*bis* van de Grondwet en/of artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat werd uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of juridische grondslagen of dat bepaalde elementen niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht, noch dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen. Er blijkt geen schending van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en/of het evenredigheidsbeginsel, noch van de motiveringsplicht.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend vijftientig door:

F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN